

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Sžp/23/2012
Identifikačné číslo spisu:	6012200106
Dátum vydania rozhodnutia:	27.02.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Milučký
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:6012200106.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Jozefa Milučkého a JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD., v právnej veci žalobcu: Štátna ochrana prírody Slovenskej republiky, Tajovského 28B, Banská Bystrica, zastúpeného JUDr. Martinom Dianiškom, advokátom so sídlom Slnecná 42, Banská Bystrica proti žalovanému: Obvodný lesný úrad Banská Bystrica, Námestie Ľ. Štúra 1, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí žalovaného č. 2011/00437 zo dňa 7. decembra 2011, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/9/2012-85 zo dňa 25. apríla 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/9/2012-85 zo dňa 25. apríla 2012, p o t v r d z u j e .
Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom krajský súd zamietol žalobný návrh žalobcu, ktorým sa domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného, ktorým žalovaný v odvolacom konaní zmenil výrok rozhodnutia Obvodného lesného úradu v Brezne č. OLÚ-A/2011/00075 zo dňa 19. augusta 2011, doplnením časového obdobia /rok 2011/, pričom ostatné časti rozhodnutia zostali nezmenené, ktorým rozhodnutím bola žalobcovi uložená pokuta vo výške 5000 € a to podľa § 64 písm. c/ zákona o lesoch č. 326/2005 Z. z. za nesplnenie povinností a opatrení na zabránenie šírenia a premnoženia škodcov z chránených území s 5. stupňom ochrany podľa ust. § 28 ods. 3 zákona o lesoch a § 41 vyhlášky č. 453/2006 Z. z., v ktorých nebola povolená výnimka orgánu štátnej správy ochrany prírody a krajiny na vykonanie náhodnej ťažby v príslušných ochranných pásmach Prírodnej rezervácie Fabova hoľa, PR Martalúзка, Národnej prírodnej rezervácie Skalka a NPR Pod Latiborskou hoľou. Krajský súd takto rozhodol, keď dospel k záveru, že žalobné dôvody žalobcu nekorešpondujú dôvodom uvedeným v odvolaní proti rozhodnutiam prvostupňového správneho orgánu a v dôsledku tejto skutočnosti potom preskúmovacie konanie nemôže nahrádzať inštitút odvolacieho konania ako nevyhnutného predpokladu na podanie žaloby podľa V. časti hlavy II. O.s.p. I napriek tejto skutočnosti krajský súd dospel k záveru, že tvrdenie žalobcu, že nedošlo k porušeniu § 28 ods. 3 zákona o lesoch, nezodpovedá zistenému skutkovému stavu. Krajský úrad životného prostredia v Banskej Bystrici nevydal súhlas na vykonanie náhodnej ťažby v chránených

oblastiach s 5. stupňom ochrany prírody a preto povinnosť na vykonanie ochranných opatrení v ochranných pásmach v zmysle § 28 ods. 3 zákona o lesoch prešla zo zákona na žalobcu.

Proti rozsudku krajského súdu podal odvolanie žalobca a žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok zmenil a žalobe v plnom rozsahu vyhovel a priznal mu náhradu trov konania. Poukázal na citáciu ust. § 250i ods. 3 O.s.p., § 28 ods. 2 a 3 zákona o lesoch a uviedol, že Krajský súd v Banskej Bystrici nevykonával žiadne dokazovanie, nakoľko sa stotožňuje so závermi správnych orgánov, že v danom prípade u žalobcu došlo k porušeniu ustanovenia § 28 ods. 3 zákona o lesoch a to tým, že nevykonával povinnosti a opatrenia na zabránenie šírenia a premnoženia škodcov za chránených území s 5. stupňom ochrany. Žalobca ďalej uviedol, že z dikcie ustanovenia § 28 ods. 3 zákona o lesoch vyplýva, že tieto opatrenia nie je povinný vykonať ale len zabezpečiť a to môže v rámci svojich zákonných a aj finančných možností uskutočniť sám ako aj iným spôsobom, napr. a to prostredníctvom svojich zamestnancov, ďalej prostredníctvom oblastných lesných hospodárov, ktorým dodatočne uhradí finančné prostriedky vynaložené na vykonanie opatrení, alebo zabezpečením vykonania opatrení prostredníctvom výberu dodávateľa prác formou verejného obstarávania. Taktiež v zmysle platnej právnej úpravy má žalobca zabezpečiť výber dodávateľa materiálu a prác, ak sa tieto budú realizovať dodávateľským spôsobom a následne uzavrieť dodávateľské zmluvy len v prípade, ak by orgán štátnej správy ochrany prírody a krajiny svojím rozhodnutím nepovolil výnimku na vykonanie náhodnej ťažby na zabránenie šírenia a premnoženia škodcov z chránených území s 5. stupňom ochrany v ochranných pásmach území s 5. stupňom ochrany. Ak Krajský súd v Banskej Bystrici dôvodí, že príslušným štátnym orgánom ochrany životného prostredia nebol daný súhlas na uskutočnenie náhodnej ťažby na územiach s 5. stupňom ochrany, avšak aj v prípade nevydania takéhoto rozhodnutia, byť aj neexistujúce rozhodnutie naplnilo zákonný predpoklad "ne povolenia výnimky na vykonanie náhodnej ťažby" pre konštatovanie povinnosti žalobcu v dotknutých územiach zabezpečiť opatrenia na zabránenie šírenia a premnoženia škodcov. Krajský súd argumentuje tým, že v tomto prípade na žalobcu v zmysle zákona prešla príslušná povinnosť v zmysle ustanovenia § 28 ods. 3 zákona o lesoch priamo, hoci nebola udelená výnimka na uskutočnenie náhodnej ťažby na územiach s 5. stupňom ochrany (alebo, ak neexistovalo takéto rozhodnutie) príslušným štátnym orgánom ochrany životného prostredia a v tomto prípade je zodpovednosť žalobcu za nevykonanie týchto opatrení objektívneho charakteru. Žalobca s týmto právnym posúdením veci krajským súdom nesúhlasí a má za to, že uvedená skutočnosť z ust. § 28 ods. 3 zákona o lesoch pre žalobcu nevyplyva automaticky zo zákona a, že pokiaľ by to tak malo byť ako tvrdí krajský súd, bol by to zákonodarcia pri tvorbe ustanovenia § 28 ods. 3 zákona o lesoch zakotvil priamo do znenia zákona, čo však neurobil. Krajský súd nesprávne právne posúdil vec, keď stotožnil neexistenciu rozhodnutia o nepovolení výnimky s účinkami rozhodnutia o nepovolení výnimky na náhodnú ťažbu. Žalovaný poukazuje vo svojom rozhodnutí v NPR Skalka a NPR Pod Latiborskou hoľou na rozhodnutie MŽP SR č. 8288/2009-2.1 zo dňa 25. novembra 2009, ktorým nebola povolená výnimka na spracovanie kalamity v týchto dvoch chránených územiach, pričom podľa názoru žalobcu výroková časť tohto správneho rozhodnutia explicitne obsahuje časové obdobie, pre ktoré je toto rozhodnutie platné, a to do 31. decembra 2010, a teda žalobca nebol povinný v roku 2011 realizovať opatrenia na zabránenie šírenia a premnoženia podkôrneho hmyzu v týchto ochranných pásmach. Žalovaný v prípade PR Martalúžka sa odvoláva na rozhodnutie Krajského úradu životného prostredia v Banskej Bystrici č. 2011/00281-Ko zo dňa 19. januára 2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť až dňa 8. februára 2011, ktorým nebola povolená výnimka na spracovanie kalamity v tejto prírodnej rezervácii, a teda za takejto situácie by už v čase vydania rozhodnutia Krajského úradu životného prostredia Banská Bystrica, t.j. 8. februára 2011 musel byť žalobca v omeškaní s plnením povinností uvedených v zákone o lesoch v roku 2011, aj keď do času vydania tohto rozhodnutia žalobca nebol povinný zabezpečiť vykonanie opatrení na ochranu lesa. Žalobca má za to, že vzhľadom na tieto skutočnosti neporušil svoju povinnosť pri plnení opatrení na zabránenie šírenia a premnoženia škodcov z chránených území s 5. stupňom ochrany, nakoľko nebol povinný vykonať opatrenia v zmysle ustanovenia § 28 ods. 3 zákona o lesoch a v tejto súvislosti krajský súd nezistil riadne skutkový stav. Žalobca taktiež namietal, že v dôvodoch rozsudku krajský súd riadne nevyhodnotil odôvodnenie výšky sankcie avšak vzhľadom na výšku uloženej sankcie zaujal názor, že "len v prípade uloženia sankcie v hornej hranici pásma" by bolo možné akceptovať námietku nedostatočného odôvodnenia výšky pokuty. Taktiež krajský súd podľa žalobcu mal zistiť, že rozhodnutia správnych orgánov sú nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok

dôvodov a v tejto súvislosti poukázal na rozdielnu rozhodovaciu činnosť krajských súdov v obdobných veciach, keď Krajský súd v Žiline zrušil a vrátil rozhodnutie správneho orgánu na ďalšie konanie z dôvodu, že výrok prvostupňového rozhodnutia nebol dostatočne určitý, nakoľko v ňom neboli konkrétne špecifikované opatrenia, ktoré mal zrealizovať v zmysle návrhu opatrení žalobca. Preto potom aj rozhodnutie žalovaného, ktorý potvrdil rozhodnutie správneho orgánu 1. stupňa bolo rovnako nezákonné aj, keď čiastočne zmenil rozhodnutie správneho orgánu 1. stupňa avšak neodstránil vady 1. stupňového konania. Podľa žalobcu krajský súd nedostatočne a presvedčivo zdôvodnil svoje rozhodnutie, pretože neponúkol žalobcovi žiadne argumenty, aby žalobca zistil dôvody, že prečo jeho argumenty a výklad sporného ustanovenia § 28 ods. 3 zákona o lesoch nie sú presvedčivé a správne.

Žalovaný správny orgán sa k odvolaniu žalobcu vyjadril a dospel k záveru, že dôvody žalobcu uvedené v odvolaní sú neopodstatnené a zavádzajúce a žiadal napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 O.s.p. preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p., bez nariadenia pojednávania podľa § 250ja ods. 2 O.s.p. a § 214 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk, a dospel jednomyseľne k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 27. februára 2013 podľa § 156 ods. 1 a 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s ohľadom na obsah podanej žaloby posudzoval, či správne orgány pri rozhodovaní vychádzali z dostatočne zisteného skutkového stavu veci a s ohľadom na námietku žalobcu ohľadne hodnotenia dôkazov zisťoval, či konanie o správnom delikte bolo vedené takým procesným postupom, ktorý zabezpečoval správny výsledok a či boli dôkazy vykonané spôsobom zodpovedajúcim pravidlám spravodlivého procesu.

Podľa § 28 ods. 3 zákona č. 326/2005 Z. z. o lesoch opatrenia na zabránenie šírenia a premnoženia škodcov z chránených území s 5. stupňom ochrany, v ktorých nebola povolená výnimka orgánov štátnej správy ochrany prírody a krajiny na vykonanie náhodnej ťažby, zabezpečí v ochranných pásmach územie s 5. stupňom ochrany organizácia ochrany prírody a krajiny. Vlastník, správca a obhospodarovateľ lesa je povinný strpieť vykonanie týchto opatrení.

Z pripojeného administratívneho spisu a z dôkazov v ňom zhromaždených vyplýva a medzi účastníkmi konania je nesporné, že Krajský úrad životného prostredia v Banskej Bystrici nevydal súhlas na vykonanie náhodnej ťažby v chránených oblastiach s 5. stupňom ochrany prírody.

Z uvedeného dôvodu i podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky preto povinnosť na vykonanie ochranných opatrení v ochranných pásmach územia s 5. stupňom ochrany v zmysle ust. § 28 ods. 3 zákona o lesoch, prešla skutočne na žalobcu.

Odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že v danom prípade neobstojí námietka žalobcu, že zákon č. 326/2005 Z. z. o lesoch príslušné opatrenia na zabránenie šírenia a premnoženia škodcov z chránených území s 5. stupňom ochrany z hľadiska zodpovednosti žalobcu nekonkretizuje, pretože zodpovednosť žalobcu je v danom prípade objektívneho charakteru a nastupuje priamo zo zákona vo vzťahu k žalobcovi v zmysle ust. § 28 ods. 3 zákona o lesoch v prípade, keď nebola orgánom štátnej správy ochrany prírody a krajiny povolená výnimka na vykonanie náhodnej ťažby (v danom prípade Krajským úradom životného prostredia v Banskej Bystrici).

Pokiaľ sa žalobca v konaní pred správnym orgánom bránil okrem iného i tým, že vyvíjal maximálne

úsilie a napriek tomu systém financovania a s ním spojené legislatívne pozadie mu neumožňovali v reálnom čase zabezpečiť efektívne a účinné opatrenia, tak sú to určité dôvody, ktoré však bolo možné zohľadniť z hľadiska správneho uváženia v rozhodovacej činnosti správneho orgánu pri výške uloženej sankcie, avšak nemôžu byť z hľadiska zákonnej úpravy (§ 28 ods. 3, § 64 písm. c/ v spojení s § 65 ods. 1 zákona č. 326/2005 Z. z. o lesoch) dôvodom pre absolútne zbavenie sa zodpovednosti žalobcu za príslušný správny delikt, ale nanajvýš môžu byť podnetom žalobcu pre príslušný ústredný orgán štátnej správy za účelom skvalitnenia príslušných činností na úseku lesného hospodárstva ako i ochrany životného prostredia de lege ferenda.

Taktiež neobstojí ani obrana žalobcu, že rozhodnutia správnych orgánov sú nepreskúmateľné a nezrozumiteľné. Odvolací súd totiž podrobil prieskumu príslušné rozhodnutia správnych orgánov pričom zistil, že rozhodnutia správnych orgánov vydané v inštančnom postupe spĺňajú náležitosti ust. § 47 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní a z výrokových častí tiež vyplýva konkretizácia príslušných správnych deliktov, na ktoré skutočnosti nesporne nadväzuje i dôvodová časť predmetných správnych rozhodnutí, kde správny orgán uvádza transparentným spôsobom konanie, či nekonanie žalobcu v dôsledku ktorého došlo k naplneniu skutkovej podstaty príslušného správneho deliktu.

Taktiež i výška pokuty vzhľadom na zistený skutkový stav a jeho okolnosti bola podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uložená v súlade s ust. § 65 ods. 1 zákona o lesoch na spodnej hranici jej výšky. Taktiež zdôvodnenie výšky uloženej sankcie žalobcovi krajským súdom, vychádza zo zásad logického uvažovania, keďže výška uloženej sankcie bola uložená na spodnej hranici a preto ani príslušné námietky žalobcu by mu nemohli privodiť priaznivejšie rozhodnutie.

Odvolací súd taktiež poukazuje na svoje obdobné rozhodnutie medzi účastníkmi konania, kde bola riešená prakticky rovnaká skutková a právna problematika /sp.zn. 2SŽp/21/2011/ a je potrebné, aby obdobné veci boli posudzované rovnako, pretože v opačnom prípade by súd vytvoril stav právnej neistoty, ktorá skutočnosť by bola z hľadiska aplikačnej praxe nežiaduca.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu ako súladný so zákonom podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. v spojení s ust. § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle ust. § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. za použitia ust. § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. Žalobca v odvolacom konaní úspech nemal a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprináleží.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.